

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobců:

I. H. K.,

II. A. K.,

oba státní příslušností: Ukrajina,

oba bytem v ČR: P.,

oba zastoupeni Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,

sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2,

proti

žalovanému:
politiky

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. OAM-805/ZA-ZA12-ZA20-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2018, č. j. OAM-805/ZA-ZA12-ZA20-2017, jímž byla jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřípustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobců, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí má nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části, odkazoval přitom na ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Měl za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak podle žalobce absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Žalobce dále uvedl, že žalovaný porušil při zjišťování stavu věci § 2 odst. 4 a § 3 s. ř., když žádost nezákonně nepřezkoumal. Žalobci uvedli novou závažnou skutečnost, a sice zhoršený zdravotní stav syna, za kterého byla žádost rovněž podána. Komplikovaný zdravotní stav syna bude potřebovat náročnější léčbu, která mu na Ukrajině nebude poskytnuta, což může vést dokonce ke smrti dítěte. Žalobci předesílali žalovanému jasné skutečnosti, které svědčí o nezbytnosti řádného posouzení jeho žádosti v souladu s metodickou příručkou vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Žalobci tak navrhli zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobci neuvedli nové skutečnosti, které by byly azylově relevantní a které by žalobci nemohli uplatnit v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň žalobci uvádí stejné důvody jako v řízení předchozím. Žalovaný tak navrhl zamítnout žalobu pro její nedůvodnost.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Žalobkyně poskytla dne 5. 10. 2017 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedla, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním křesťanka – pravoslavná. Nemá žádné politické přesvědčení; je svobodná, ale má partnera, který je biologický otec jejího syna; syn se jmenuje A. K. Ve vlasti naposledy bydlela v Zábrodě v Zakarpatské oblasti. Do České republiky přicestovala v květnu 2009 autobusem. O mezinárodní ochranu žádala již v roce 2015 i za svého syna, ale nebyla jim udělena. Žalobkyně je zdravá a její syn taktéž. O mezinárodní ochranu žádá, protože nechce na Ukrajinu, neboť tam nic nemá. Nachází se tam pouze malý byt, v němž žije její bratr, který nemá práci a druhý bratr, jenž je postižený. Všechno má v České republice. S partnerem se nechce vracet, neboť tento je vystudovaný voják. Syn musí v Česku chodit na kontroly kvůli šelestu na srdci a laryngitidě. Žalobkyně nechce žít v malé vesnici, neboť s ohledem na její vzdělání tam nebude mít práci.
6. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v předchozí žádosti, k níž poskytla žalobkyně údaje dne 25. 5. 2015 a téhož dne absolvovala pohovor, uvedla žalobkyně coby důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že chce dostat azyl kvůli válce na Ukrajině a kvůli tomu, že chce porodit dítě v pořádku. Dům na Ukrajině je příliš malý a neměla by tam kde bydlet. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany za svého syna žalobkyně uvedla, že nechce, aby vyrůstal na Ukrajině, chce, aby chodil do školy v České republice; na Ukrajině je válka a špatná zdravotní péče.
7. Dopisem ze dne 22. 11. 2017 byla žalobkyně předvolána k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Žalobkyně se dostavila bez svého právního zástupce, s čímž souhlasila a odmítla se seznámit a vyjádřit se k nashromážděným

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

podkladům. K doplnění uvedla, že synovi byla zjištěna laryngitida a krvácení z nosu, které mu však již přestalo. Před dvěma roky ale synovi objevili šelest na srdci a žalobkyně s ním chodí na pravidelné kontroly. Následně žalobkyně doložila zdravotní dokumentaci svého syna.

8. Dne 10. 1. 2018 vydal žalobce napadené rozhodnutí, jímž řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavil pro nepřipustnost. V odůvodnění uvedl, že žádost žalobců je již druhou v pořadí, přičemž předchozí rozhodnutí byla předmětem soudního přezkumu a soudy neshledaly žádnou vadu v rozhodnutích. Ve věcech rozhodoval i Nejvyšší správní soud, který svými usneseními ze dne 30. 8. 2017 odmítl kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Žalobci uvedly v předchozí žádosti totožné argumenty jako v nyní projednávané žádosti, tj. obava z bezpečnosti a ekonomické situace na Ukrajině a snaha zůstat v České republice. Skutečnost, že má žalobkyně partnera, který je voják a nechce se z důvodu války vracet na Ukrajinu, byla žalobkyni známa již v době předchozího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Navíc žádost o udělení mezinárodní ochrany jejího partnera, S. K., byla vedena jako samostatné řízení a bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany. Ohledně zdravotního stavu žalobce uvedl žalovaný, že se podrobně seznámil s jeho zdravotní dokumentací, nicméně neshledal, že by žalobce trpěl takovou nemocí, která vyžaduje intenzivní a neodkladnou péči. Z lékařské zprávy vyplývá, že stran šelestu na srdci byl žalobci doporučen pouze poradenský režim s kontrolou až za dva roky. Žalobce nepotřebuje zvláštní chirurgický zákrok či specializovanou léčbu, která by nebyla na Ukrajině dostupná. Z předložených lékařských zpráv tak nevyplývá nová skutečnost, která by ve smyslu zákona o azylu odůvodňovala opětovné posouzení věci. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobci podanou žalobou.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobců při jednání dne 3.4.2019, u kterého strany odkázaly na svá předchozí podání.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“*.
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za závažnou újmu považuje
*„a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

15. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
16. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu“.
17. Žalobci předně namítali neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „Ministerstvo vnitra České republiky...rozhodlo o této žádosti tak, že v případě paní Hanna Krasilynets, nar. 20. 9. 1985, státní příslušnost Ukrajina, a jejího nezletilého syna Adam Krasilynec, nar. 12. 8. 2015, státní příslušnost Ukrajina je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť

stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobců. Žalobní námitka tak není důvodná.

18. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005-86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38: „Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či

zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“ Ze správního spisu je zřejmé, že si žalovaný opatřil i v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany informace o situaci v zemi původu žalobce. Zejména vyšel ze zprávy Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017, o situaci v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), z odpovědi Ministerstva vnitra ze dne

13. 7. 2017, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, a dalších relevantních informací. Ze shromážděných zpráv nevyplývá, že by lékařská péče na Ukrajině byla na Ukrajině taková, že by nedokázali lékaři poskytnout zdravotní služby osobám s šelesty na srdci, případně s laryngitidou. Soud se navíc plně ztotožňuje s žalovaným, jenž v napadeném rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že žalobci byl doporučen pouze poradenský režim s kontrolou za dva roky. Zdravotní stav žalobce tedy rozhodně není tak závažný, že by potřeboval neodkladnou a intenzivní péči, jež by mohla být azylově relevantním důvodem. Žalobkyni dále nic nebrání, aby se přestěhovala do většího města, kde jsou nemocnice s modernější technikou. Stejně tak k tvrzení žalobkyně ohledně malého bytu a nemožnosti bydlení na Ukrajině soud uvádí, že žalobkyně může využít institutu vnitřního přesídlení a najít si bydlení mimo původní obec. Žalobkyni nic nepřikazuje, že by musela bydlet s rodiči a bratry v popisovaném malém bytě. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015-22 uvedl: „*Lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.*“ Žalobní námitky tak neshledal soud důvodnými.

21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
22. K odkazu žalobců na příručku vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 1992 svou uvádí, že tento odkaz je zcela nepříhodný. Žalovaný nikterak nezpochybnuje tvrzení žalobců ohledně zdravotního stavu žalobce, případně situace v bytě v městě původu. Žalobcům správní orgán vytknul, že neposkytli dostatek informací, které by byly azylově relevantními novými skutečnostmi, jež by měly za následek meritorní projednání žádosti. S tvrzením ohledně zdravotního stavu žalobce se správní orgán vypořádal dostatečně (srov. výše) a soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje. Uvedení takové skutečnosti pak není dostatečné pro nové projednání žádosti meritorně. Žalobní námitka tak rovněž není důvodná.
23. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného

případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobců nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

24. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobci ve věci úspěch neměli a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. dubna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.